

El renaixement d'Albert Rocas

L'extrem de Palafrugell va tornar a jugar dissabte amb el Naturhouse després d'un any gairebé en blanc i tres operacions al turmell dret

Albert Rocas, aplaudint el suport de l'afició del Naturhouse La Rioja, dissabte passat després del partit contra el Tatra Presov a Logronyo

L'únic bicampió mundial espanyol d'handbol (2005 i 2013) en actiu s'havia plantejat seriosament la retirada els darrers mesos veient que la lesió que patia al cartíleg del turmell dret no millorava. La temporada passada se la va passar gairebé en blanc. Al juny el van convèncer per una tercera operació. I va funcionar. Tant que dissabte tornava a jugar la Champions.

Es va preparar la bossa més meticulosament que mai. Va anar amb temps al pavelló i va gaudir al vestidor, posant-se la samarreta, "fent tots els rituals que fem els jugadors com si fos el primer partit" de la seva carrera. Albert Rocas va renèixer, almenys esportivament, dissabte passat a Logronyo. Un any en blanc i tres operacions de turmell després. I ho va fer per la porta gran, ovacionat per l'afició del Naturhouse La Rioja, sentint l'escalf dels seus, i marcant dos gols en la victòria del seu equip contra el Tatra Petrov (33-27) que els valia el lideratge del grup de Champions. "Va ser un dia molt especial, potser el més feliç de la meua carrera, perquè més enllà de guanyar títols, les autèntiques proves de vida arriben en les males circumstàncies i jo a Logronyo m'hi he sentit molt estimat a pesar que els problemes físics no m'han deixat rendir", confessava l'extrem de Palafrugell. La retirada, de moment, pot esperar.

Rocas ha recuperat el somriure després d'un any per oblidar. El malson va començar l'octubre de 2015. La temporada havia arrencat amb normalitat però sentia "punxades al turmell dret, quan volia córrer em quedava clavet, i caminava mig coix". Baixa esportiva i visita al metge. El diagnòstic era clar: calia operar per netejar unes calcificacions que s'havien després, i resoldre una lesió al cartíleg. Superat el primer pas pel quiròfan, mai hi havia entrat abans en 16 anys de carrera, es reactiven els contratemps: "Havia començat a fer alguns exercicis de recuperació i se'm va infectar el turmell. Vaig haver de ser operat d'urgència i vam haver de remoure una zona que encara no s'havia curat. El resum va ser que em vaig perdre l'Europeu amb Espanya, en Manolo (Cadenas) ja m'havia trucat i comptava amb mi, i seguia sense poder ajudar el meu equip tant a l'Asobal com a Europa", detalla l'extrem de Palafrugell, de 34 anys, bronze olímpic el 2008 a Pequín.

La recuperació es va allargar. Tant que ja ens trobem al febrer de 2016. Tot i que seguia tenint dolor, "aquests havien anat a menys i vaig decidir demanar l'alta i intentar tornar a jugar". Es va passar fins l'abril competint "mig coix" perquè la recuperació no avançava. Per Sant Jordi, coincidint amb un partit contra el Teucro a Logronyo, va

dir prou. Rocas recorda que "vaig sentir una punxada i definitivament vaig tenir clar que allò no anava bé". Gens bé. De fet, pràcticament no podia fer ni vida normal perquè les molèsties "m'impedien, fins i tot, jugar amb el meu fill". L'ombra de la retirada li va començar a passar pel cap. Eren moments complicats. "Et passen moltes coses pel cap i has de pensar en tot. Em semblava que tenia sorra al turmell, em quedava un altre any de contracte i aquesta sensació d'aixecar-te al matí i no saber ben bé cap on has d'anar era incomodant".

L'últim cartutx es crema amb una visita al doctor Jan van Dijk, a recomació del metge que li duia el seguiment, Pedro Luis Ripoll. Una autoritat mundial en les lesions de turmell que un cop al mes visita i opera a Madrid (per les seves mans han passat Cristiano Ronaldo, Danilo i Keylor Navas, entre d'altres). El juny passava per tercera vegada pel quiròfan. L'especialista li ho havia proposat i li havia donat esperances de poder tornar a jugar si es practicava una nova neteja de l'articulació. La intervenció va anar bé i malgrat que "no estic perfecte i encara em queda molt camí per recórrer", el jugador gironí assegura que "em trobo molt millor, sembla que puc mantenir el nivell competitiu i em permet fer vida normal". En resum: "He estabilitzat el dolor, una cosa important tenint en compte que és el turmell de salt. En la meva posició d'extrem, si no puc saltar i no puc córrer, estic mort".

Dissabte, amb 34 anys, a Logronyo, va començar el primer dia de la resta de la seva carrera. Albert Rocas ha après a valorar el que té i destaca que "fins fa poc comptava per a la selecció i estic en un equip que disputa la Lliga de Campions. Vull gaudir-ne fins que pugui, perquè no sé quan arribarà la meva data de caducitat. Tinc la mateixa il·lusió que un debutant. Era molt difícil aixecar-se cada matí sense tenir objectius, quan et lleves i no saps què has de fer". Tornar a la rutina de l'equip l'ha fet feliç. I frisa per fer front a l'atapeït calendari que té per davant: demà partit contra el Benidorm, i dijous viatge a Macedònia per disputar el cap de setmana una nova jornada de Champions a Skopje.

Rocas també pensa en el futur més enllà de la pista. Estudia INEF a la Universitat Camilo José Cela de Madrid, on es desplaça quan el calendari li ho permet aprofitant que la distància amb Logronyo és de tres hores. Mentrestant seguirà gaudint a la pista mentre pugui. I qui sap si pot tornar a la selecció ara que hi ha un tècnic gironí, Jordi Ribera. "Em faria molta il·lusió. Si ell ho vol, estaré disponible. M'alegro del seu nomenament perquè l'handbol gironí era un gran desconegut fins no fa gaire i amb el seu nomenament, o l'eclosió de Canyigueral i Nonó a l'Asobal, ens estem reivindicant. Ribera s'ho ha treballat i segur que ho farà molt bé".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2016/10/11/renaixement-dalbert-rocas/808673.html?utm_source=rss